

THRILLEROVÁ SENZACE, KTERÁ SI PODMANILA SVĚT

„Španělská
odpověď na *Muže,*
kterí nenávidí ženy...“
The Times

ČERVENÁ KRÁLOVNA

JUAN GÓMEZ-JURADO

ČERVENÁ KRÁLOVNA

© Juan Gómez-Jurado 2018

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jiří Pešek, 2024

Cover © Fran Ferriz, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5113-6 (pdf)

ČERVENÁ KRÁLOVNA

JUAN GÓMEZ-JURADO

přeložil Jiří Pešek

 VENDETA

OBSAH

PRVNÍ ČÁST

Jon **9**

DRUHÁ ČÁST

Carla **113**

TŘETÍ ČÁST

Antonie **355**

EPILOG **461**

Pro Babs

PŘERUŠENÍ

Antonie Scottová si dovolí myslet na sebevraždu jen tři minuty denně.

Pro jiné lidi by tři minuty mohly být zanedbatelným časovým úsekem.

Ne však pro Antonii. Mohli bychom se domnívat, že její mysl nese pod kapotou spoustu koňských sil, ale Antoniina hlava není jako motor sportovního auta. Mohli bychom se domnívat, že je schopna mnoha výpočetních cyklů, ale Antoniina mysl není jako počítač.

Mysl Antonie Scottové je spíš jako džungle, džungle plná opic, které v plné rychlosti skáčou z liány na liánu, ruce plné věcí. Spousta opic a spousta věcí, které se křížují ve vzduchu a cení na sebe tesáky.

Proto je Antonie za ony tři minuty se zavřenýma očima, vsedě na zemi s bosýma a zkríženýma nohama schopná vy počítat:

- jakou rychlostí by její tělo dopadlo na zem, kdyby vyskočila z okna před ní;
- množství miligramů propofolu potřebných k věčnému spánku;
- dobu a teplotu, při níž by musela zůstat ponořená v zamrzlém jezeře, aby jí podchlazení zcela zastavilo srdeční tep.

Přemýšlí, jak sehnat zakázanou látku, jako je propofol (podplacením zdravotní sestry), a kde je v tomto ročním období nejbližší zamrzlé jezero (Laguna Negra v provincii Soria). O skoku ze svého podkrovního bytu raději nepřemýšlí, protože okno je dost úzké a ona má podezření, že nechutné jídlo podávané v nemocniční jídelně se jí dostává přímo do boků.

Tři minuty, během nichž přemýšlí o tom, jak se zabít, jsou její tři minuty.

Jsou posvátné.

Jsou tím, co ji udržuje při smyslech.

Proto se jí vůbec, ale vůbec nelíbí, když tento rituál přeruší neznámé kroky o tři patra níž.

Není to nikdo ze sousedů, poznala by je podle způsobu jejich chůze po schodech. Není to ani žádný poslíček, je neděle.

Ať je to kdokoliv, Antonie si je jistá, že jde za ní.

A to už se jí vůbec nelíbí.

PRVNÍ ČÁST

JON

„To u naší zemi,“ Alenka se ještě stále zajíkala,
„když se běží tak dlouho, jak my jsme běžely,
obyčejně se dojde někam jinam...”

„To je mi nějaká loudavá země!“ řekla Královna.
„Jak vidíš, tady musíš běžet ze všech sil, abys
setrvala na jednom místě. Chceš-li se dostat
jinam, musíš běžet aspoň dvakrát tak rychle!”

Lewis Carrol

Alenka u kraji divů a za zrcadlem
překlad Markéta Prachatická

1

ZAKÁZKA

Jon Gutiérrez nemá rád schody.

A není to otázka estetická. Jsou staré (budova pochází z roku 1901, všiml si toho při vstupu), vržou a uprostřed se po sto devatenácti letech používání prohýbají, ale jsou pevné, dobře udržované a lakované.

Je tu málo světla a třicetiwattové žárovky zavěšené u stropu slouží jen k tomu, aby stíny ještě víc zhoustly. Zatímco Jon stoupá po schodech, zpod dveří se linou cizí hlasy, exotické vůně a podivná hudba z cizích nástrojů. Jsme koneckonců v Lavapiés, je neděle odpoledne a blíží se čas večere.

Nic z toho Jonovi na schodech nevádí, protože Jon je zvyklý zabývat se věcmi z minulého století (žije s matkou), temnými místy (je gay) a cizinci s pochybnými příjmy a v pochybných situacích (je policejní inspektor).

Jona Gutiérreze na schodech štve jejich zdolávání.

Podělaný starý barák, pomyslí si Jon. Není tu kam instalovat výtahy. To se v Bilbao nestává.

Ne že by byl Jon tlustý. Aspoň ne tak tlustý, aby to upoutalo komisařovu pozornost. Postava inspektora Gutiérrezze je v podstatě jen sudovitý trup a dvě paže. Uvnitř, i když to není vidět, jsou *harrijasotzaile* svaly – svaly baskického zvedače kamenů. Jednou zvedl 293 kilo, ani o gram míň, byl to jeho osobní rekord, a to bez velkého tréninku, čistě jako koníček. Pro Jona to prostě byl jen způsob, jak strávit sobotní dopoledne. Aby ho nesrali kámoši kvůli tomu, že je buzerant. Protože Bilbao je Bilbao a policajti jsou policajti a mnozí z nich se vyznačují mentalitou starší než tyhle sto let staré schody, které Jon s takovými obtížemi zdolává.

Ne, Jon není dost tlustý na to, aby se do něj šéf navážel, nehledě na to, že komisař má teď mnohem lepší důvody, kvůli nimž ho může seřvat. Seřvat ho a rovnou ho i vyhodit od policie. Ve skutečnosti je Jon oficiálně suspendován. I plat mu pozastavili.

Není tak tlustý, avšak jeho soudkovitý trup je posazen na dvou nohách, které v porovnání s ním vypadají jako párátka. Nikdo se zdravým rozumem by tedy Jona nenazval mrštným chlapíkem.

Ve třetím patře Jon objeví zázrak, vynález předků: odpočívadlo. Skromné sedátko zhotovené z prkna chytře zaklíněného do rohu podesty. Jonovi ale připadá jako hotový ráj, a tak se na něj sesune. Aby popadl dech, aby se připravil na setkání, po němž vůbec netouží, a aby se zamyslel nad tím, jak se sakra mohl jeho život tak rychle posrat.

To bude zase průšvih, pomyslí si.

2

FLASHBACK

„... kurva velkej průšvih, inspektore Gutiérrezi,“ uzavírá komisař. Jeho tvář nabyla humřího odstínu a začal funět jako tlakový hrnec.

Jsme v Bilbao, na stanici státní policie na ulici Gordóniz, den předtím, než se Jon bude muset vypořádat se šesti patry schodů v madridské čtvrti Lavapiés. Prozatím čelí obvinění z falšování dokumentů, manipulace s důkazy, maření spravedlnosti a profesní neloajality. A taky trestu odnětí svobody na čtyři až šest let.

„Pokud se státní zástupce nasere, může žádat až deset let. A soudce ti je s klidem napaří. Protože zkorumpovaný policajty nemá rád nikdo,“ křičí komisař a bouchá rukou do ocelového stolu.

Jsou ve výslechové místnosti, což je místo, kam nikdo nechce vstoupit jako čestný host. Inspektoru Gutiérrezovi se však dostává nadstandardního balíčku: místnost je vytopená na mezistupeň mezi dusivým vedrem a smrtí zalknutím se,

ostrá světla řezou do očí, na stole se nachází prázdná, ale viditelná karafa na vodu.

„Zkorumpovaný nejsem,“ řekne Jon a odolá pokušení popolit si kravatu. „Nikdy jsem si od nikoho nevzal ani halíř.“

„Jako by na tom záleželo. Co sis kurva myslel?“

Jon myslel na Desiree Gómezovou, známou také jako Desi nebo Třpytka. Desi je stěží devatenáct, i když vypadá na víc, a už tři roky je na ulici. Šlape ji, spí na ní a píchá si ji do žíly. Polámaná panenka, která nosí hadí tanga. Nic, co by Jon už někdy předtím neviděl. Ale některé z těchto holek se vám zkrátka vkradou do srdce, aniž byste věděli jak, a znenadání je to všechno jako písnička od Joaquína Sabiny. Nic vážného. Úsměv, pozvání na kávu za pět minut nikdy. A najednou se bojíš, že z ní pasák vymlátí duši. Promluvíš s ním, aby toho nechal. Pasák nepřestane, protože mu chybí tolik koleček v mozku jako zubů. Ona se ti rozplácí a ty se rozpálíš. A než se naděješ, dáváš mu do auta pár deka heráku. Tak akorát, aby mu to vyneslo šest až devět let.

„Na nic jsem nemyslel,“ přizná Jon.

Komisař si přejede rukou po tváři a promne si ji, jako by si chtěl setřít nevěříčný výraz. Nepodaří se mu to.

„Kdybys ji aspoň klátil, Gutiérrezi. Ale ty přece nejsi na ženský, ne? Nebo to teď hraješ na obě strany?“

Jon zavrtí hlavou.

„On ten plán nebyl špatnej,“ řekne posměšně komisař. „Dostat toho hajzla z ulice byl sakra dobrý nápad. Tři sta sedmdesát pět gramů heroinu, za to tě pošlou rovnou do báně. Žádný polehčující okolnosti, žádný kecý vokolo. Žádná blbá byrokracie.“

Což o to, plán to byl přímo mistrovský. Problém však byl v tom, že Jona napadlo o něm říct Desi. To aby věděla, že ten monokl, modřiny a zlomené žebro budou poslední. Desi se ale sjela a najednou se jí chudáčka pasáka zželelo. A všechno mu to vyzvonilo. A proto ji pasák poslal na roh, aby se

tam schovala a natočila Jona mobilem. A to video pak prodali televizní stanici La Sexta za tři sta eur – berte rychle, zítra už nebude – den poté, co pasáka zatkli za obchod s drogami. A byl z toho velký průšvih. Titulní stránky všech novin, video ve všech zprávách.

„Nevěděl jsem, že mě natácejí, komisaři,“ říká Jon rozpačitě. Podrbe se v nazrzlých vlnitých vlasech a prohrábne si husté a prošedivělé vousy.

A pak vzpomíná.

Desino video bylo celé roztřesené – chudák holka neuměla ani pořádně zaostřit –, ale natočila toho dost. A její tvář panenky se v televizním studiu vyjímala nádherně. Přítelkyni nevinného, kterého policie neprávem obvinila, zahrála na Oscara. Pasáka v odpoledních pořadech ani ve večerních talk show navíc neukazovali v jeho obvyklé podobě, tedy s vytahaným trikem a hnědými zuby. Kdepak, ukazovali jeho deset let starou fotku, na níž musel mít těsně po prvním svatém přijímání. Andílek, co sešel z cesty, společnost je na vině, a tak podobně.

„Zničil jsi pověst této policejní stanice, Gutiérrezi. To může udělat jen opravdovej blb. Blb a naiva. Tos opravdu nevěděl, co se děje?“

Jon zavrtí hlavou podruhé.

Dozvěděl se o tom, protože mu to video přišlo na whatsapp jako mem. Netrvalo to ani dvě hodiny a rozšířilo se prostřednictvím sociálních sítí po celé zemi. Jon se okamžitě dostavil na policejní stanici, kde už státní zástupce křičel, že chce jeho hlavu. A koule jako přídavek.

„Fakt mě to moc mrzí, šéfe.“

„To teprve bude.“

Komisař se zvedne, zachroptí a poháněn spravedlivým rozhořčením opustí místnost. Jako by snad nikdy nemanipuloval s důkazy, nepřekrucoval trestní zákoník a tu a tam neudělal nějakou tu levárnu. Údajně. Jenže nebyl tak hloupý, aby se nechal chytit.

Jona teď nechává, aby se podusil ve vlastní šťávě. Zabavili mu hodinky a mobilní telefon, což je standardní postup, když chcete, aby člověk ztratil přehled o čase. Zbytek jeho osobních věcí je v obálce. Když nemá nic, čím by se zabavil, hodiny ubíhají velmi pomalu a nechávají mu spoustu času, aby se trápil svou hloupostí. Po prohraném mediálním procesu zbývá jen přemýšlet, kolik let si bude muset odkroutit v Basauri, tedy v místě, kde na něj bude čekat několik kamarádů se zaťatými pěstmi a dychtivých zakroutit krkem – tři proti jednomu – tomu fízlovi, co je tam dostal. Nebo ho možná pošlou někam dál, aby ho ochránili, někam, kde ho jeho *máti* nebude moci navštívit ani mu přinést krabičku se svými proslulými nedělními *kokotxas* – typickou baskickou rybí pochoutkou. Při padesáti nedělích ročně to vychází na čtyři sta padesát neděl bez nich. Odhadem. Případá mu to jako velký trest. A jeho máti je už stará. Porodila ho, když jí bylo sedmadvacet, skoro panna, jak Bůh káže. A teď je mu třiačtyřicet a jí sedmdesát. Až Jona pustí, ona ani její *kokotxas* už tu pravděpodobně nebudou. Pokud ji ta zpráva nevydělá k smrti ještě mnohem dřív. Určitě už jí to vyzvonila ta z druhého patra, ta zmije jedna. Kolik povyku tehdy nadělala kvůli blbým muškátům.

Uplyne pět hodin, i když Jonovi to připadá jako padesát. Vždycky byl tak trochu neposedný, takže mu budoucnost za mřížemi přijde nepředstavitelná. Na sebevraždu nemá ani pomyšlení, protože Jon si života cení nade vše a je nenapravitelný optimista. Takový, kterému se Bůh směje nejvíc, když na něj shodí tunu cihel. Tentokrát však nedokáže najít způsob, jak se vykroutit ze smyčky, kterou si sám nasadil na krk.

Jon je ponořen do těchto temných myšlenek, když vtom se otevrou dveře. Očekává, že opět uvidí komisaře, ale na jeho místě stojí vysoký, hubený muž. Tmavovlasý, s výraznými kouty, tenkým zastříženým knírkem a panenkovskýmá očima, které vypadají spíš namalované než skutečné. Pomačkaný oblek. Kufřík. Obojí muselo stát spoustu peněz.

Usmívá se. Špatné znamení.

„Jste státní zástupce?“ zeptá se Jon nechápavě.

Nikdy předtím ho neviděl, a přesto se ten cizinec chová, jako by tu byl doma. Odstrčí jednu z ocelových židlí, která zaskřípe na betonové podlaze, a posadí se na druhou stranu stolu. Nepřestává se usmívat. Vyndá z aktovky několik papírů a zahledí se do nich, jako by před ním Jon vůbec neseděl.

„Tak co, jste to vy, ten žalobce?“ naléhá Jon.

„Hmm... Ne, to nejsem.“

„Takže právník?“

Neznámý muž si odfrkne. Zní to uraženě i pobaveně zároveň.

„Právník. Ne, nejsem právník. Říkejte mi Mentor.“

„Mentor? To je jméno nebo příjmení?“

Muž si dál prohlíží papíry, aniž by k němu vzhlédl.

„Vaše situace je docela problematická, inspektore Gutiérrezi. Pro začátek je tu ta suspendace a zmrazení výplaty. A na stole máte několik obvinění. Teď ta dobrá zpráva.“

„Máte snad nějakou kouzelnou hůlku, kterou ta obvinění necháte zmizet?“

„Něco takového. U policie jste už přes dvacet let. Co se týká statistiky zatčených, nevedete si špatně. Několik stížností na nekázeň. Nízký respekt k autoritám. Rád při práci využíváte zkratky.“

„Pravidla nelze vždycky dodržet do písmene.“

Mentor úhledně složí dokumenty a uschová je zpět do aktovky.

„Máte rád fotbal, inspektore?“

Jon pokrčí rameny.

„Občas si zajdu na nějaký zápas Athletiku.“

Spíš ze setrvačnosti. Athletic je prostě Athletic.

„Viděl jste někdy hrát nějaký italský tým? Italové mají heslo: *Nessuno ricorda il secondo*. Jinými slovy, je jim jedno, jak vyhrájí, hlavně že vyhrájí. Předstírání faulu na penaltu pro ně

není žádná ostuda. Kopnutí soupeře je jen součástí hry. Jeden moudrý muž označil tuto teorii za *sráčství*“

„Který moudrý muž?“

Ted' je to Mentor, kdo krčí rameny.

„Vy jste *sráč*, o čemž svědčí váš poslední kousek s kufrem pasákova auta. Samozřejmě jde o to, aby vás při tom rozhodčí neviděl, inspektore Gutiérrezi. Natož aby opakovaný záběr hry skončil na sociálních sítích s hashtagem #PolicejniDiktatura.“

„Hele, Mentore, nebo jak se to jmenujete,“ řekne Jon a položí své obrovské paže na stůl. „Jsem unavený. Moje kariéra šla do háje a moje máma už musí šilet, protože jsem nebyl doma na večeri a ještě jsem jí nestačil říct, že se příštích pár let doma jen tak neukážu. Takže buď přejděte k jádru věci, nebo vypadněte.“

„Co takhle malý návrh? Uděláte, co po vás budu chtít, a já vás dostanu z tohohle... jak tomu říkal váš šéf? Z tohohle kurva velkého průšvihů.“

„Promluvíte s prokurátorem? A s médii? Ale no tak, chlape. Nejsem včerejší.“

„Chápu, že cizímu člověku v tuto chvíli asi jen tak důvěřovat nebudete. Určitě máte někoho lepšího, na koho se můžete obrátit.“

Jon rozhodně nemá nikoho lepšího, na koho by se mohl obrátit. Ani lepšího, ani horšího. To je mu jasné už pět hodin.

Vzdává to.

„Co chcete?“

„Rád bych, inspektore Gutiérrezi, abyste se setkal s jednou mou starou přítelkyní. A požádal ji o tanec.“

Jon vyprskne smíchem, který v sobě nemá ani náznak veselí.

„Obávám se, že jste byl o mých zálibách poněkud špatně informován. Nemyslím si, že by si se mnou vaše známá chtěla zatančit.“

Mentor se znovu usměje. Tento široký úsměv je ještě zne-
pokojivější než ten první.

„Jistěže ne, inspektore. Vlastně právě s tím počítám.“

3

TANEC

Proto Jon Gutiérrez stojí před poslední částí schodiště v domě číslo 7 na ulici Melancolía (čtvrť Lavapiés, Madrid) v poněkud kyselé náladě. Ani komisař mu nechtěl nic bližšího vysvětlit, když se ho Jon zeptal na Mentora:

„Odkud se tu sakra vzal? Z tajné služby? Z vnitra? Nebo snad od Avengerů?“

„Dělej, co ti řekne, a na nic se neptej.“

Jon je stále suspendován, ačkoliv obvinění proti němu byla zastavena. A video, na kterém podstrčil pasákovi do auta heroin, zmizelo z médií jako mávnutím kouzelného proutku.

Přesně tak, jak mu Mentor slíbil, že se stane, pokud přijme jeho podivný návrh.

Na sociálních sítích se o tom pořád mluví, ale to je Jonovi jedno. Je jen otázkou času, kdy si hyeny z twitteru najdou další mrtvolu k ohlodání, dokud z ní nezbydou jen holé bílé kosti.

Inspektoru Gutiérrezovi se však zatají dech a sevře srdce. A není to jen kvůli schodišti. Mentorovi totiž nestačí, že Jon

pozná jeho *přítelkyni* Antonii Scottovou. Za svou pomoc požaduje ještě něco jiného. A z toho mála, co mu Mentor vysvětlil, vyplývá, že ta druhá záležitost bude mnohem komplikovanější.

Když se dostane do nejvyššího patra, objeví se před ním dveře do podkrovního bytu.

Zelené, ale barva na nich už je silně oloupaná. Jsou příšerně staré.

A taky otevřené. Dokořán.

„Haló?“

Udiveně vstoupí do bytu. Předsíní je holá. Ani jeden kus nábytku, ani věšák, ani žalostný popelník se slevovou kartou do Carrefouru. Nic než hromada prázdných plastových krabiček od jídla. Jsou cítit po kari, kuskusu a dalších šesti nebo sedmi zemích. Stejně pachy, které se linou z bytů, na které Jon narazil cestou nahoru.

Na druhé straně předsíně je chodba, taktéž zcela prázdná. Dokonalý holobyt. Žádné obrazy, žádné police. Dvoje dveře na jedné straně, jedny na druhé, vzadu ještě jedny. Všechny jsou otevřené.

První vedou do koupelny. Jon nahlédne dovnitř a vidí jen zubní kartáček, pastu Colgate s jahodovou příchutí a kostku mýdla. Lahvičku sprchového gelu. Půl tuctu lahvíček krému proti celulitidě.

Páni, tak ona přece jen věří na kouzla, pomyslí si Jon.

Napravo je jen jedna ložnice. Prázdná. V otevřené vestavěné skříni zahlédne několik ramínek. Jen málo z nich je obtěžkaných šaty.

Jon se diví, co je to za člověka, že žije v takovém holobytu. Přemýšlí, jestli mezitím neodešla. Obává se, že jde příliš pozdě.

Vlevo před ním se zjevila malá kuchyňka. Jsou v ní navršené talíře. Pracovní deska je jako oceán bílého *silestoneu*. Špinavá dezertní lžička se válí v půli cesty do dřezu.

Na konci chodby je obývací pokoj. Podkrovní. Obnažené cihlové zdi, tmavé dřevěné trámy. Slabounké světlo proniká dvěma vikýři mezi nimi a také větším oknem stranou.

Venku zapadá slunce.

Antonie Scottová sedí na podlaze uprostřed místnosti v pozici lotosového sedu. Může jí být něco přes třicet. Na sobě má černé kalhoty a bílé tričko. Je bosá. Před sebou má iPad, od něhož vede k zásuvce velmi dlouhý kabel.

„Vyrušil jsi mě,“ řekne Antonie. Otočí iPad obrazovkou směrem k opotřebovaným parketám. „Což je velmi nezdvořilé.“

Jon je ten typ člověka, který když se naštve, přejde do protiútku. Preventivně. Pro zábavu. Protože si nemůže pomoci.

„Necháváš vždycky otevřené dveře? Nevíš, v jaké čtvrti bydlíš? Co kdyby to byl nějaký psychopatický násilník?“

Antonie zmateně zamrká. Sarkasmus jí moc nesedí.

„Ty nejsi psychopatický násilník. Jsi policajt. Z Baskicka.“

Silného baskického přízvuku si je Jon dobře vědom, ale to, že ho má za fízla, ho překvapí. Policajta člověk obvykle pozná na sto honů, jenže Jon, který nemusí platit nájem, a celý svůj plat tak utratí za oblečení, vypadá se svým třídílným oblekem z lehké vlněné přize střiženým na míru a italskými botami spíš jako marketingový ředitel.

„Jak jsi poznala, že jsem policajt?“ zeptá se jí a opře se o zárubeň dveří.

Antonie ukáže na levou stranu Jonova saka. Navzdory péči, kterou krejčí věnoval tomu, aby vyrovnal bouli od zbraně, se mu to tak docela nepodařilo. Nepomohlo tomu však ani jeho stravování.

„Jsem inspektor Gutiérrez,“ přizná Jon. Váhá, zda jí má podat ruku, ale včas se ovládne. Varovali ho, že tato žena nemá ráda fyzický kontakt.

„Posílá tě Mentor,“ řekne Antonie.

A není to otázka.

„Řekl ti, že přijdu?“

„Není třeba. Sem nikdy nikdo nechodí.“

„Tví sousedé ti nosí jídlo. Musí tě mít moc rádi.“

Antonie pokrčí rameny.

„Jsem majitelka domu. Vlastně patří mému manželovi. To jídlo je nájemné, které od nich vybírám.“

Jon provede rychlý výpočet. Pět pater, po třech bytech na patro, tisíc eur za byt.

„Páni. Za kuskus se teda prohnou. Snad je aspoň dobrej.“

„Nerada vařím,“ připustí Antonie s úsměvem.

Teprve tehdy si Jon uvědomí, že je Antonie hezká. Není to kráska, to zase prr. Na první pohled je Antoniina tvář nenápadná, jako čistý list papíru. Černé a rovné vlasy zastřižené v poloviční délce tomu příliš nepomáhají. Ale když se usměje, její tvář se rozzáří jako vánoční stromeček. A člověk zjistí, že oči, které vypadaly hnědě, jsou ve skutečnosti olivově zelené, že se jí po obou stranách úst tvoří dolíčky a že společně s tím, který jí rozděluje bradu, vytvářejí dokonalý trojúhelník.

Pak žena zvážní a efekt zmizí.

„Tak a teď zase běž,“ řekne Antonie a mávne rukou směrem k Jonovi.

„Ne, dokud neuslyšíš, co jsem ti přišel říct,“ odpoví inspektor.

„Myslíš, že jsi první, koho Mentor poslal? Před tebou tu už byli tři další. Poslední teprve před půl rokem. A všem říkám totéž: nemám zájem.“

Jon se poškrábe ve vlnitých nazrzlých vlasech a zhluboka se nadechne.

Trvá to několik vteřin a mnoho litrů kyslíku, než se jím ten obrovský trup naplní. Jen získává čas, protože vlastně neví, co má téhle cizí a osamělé ženě, kterou zná teprve tři minuty, sakra říct. A jediné, co po něm Mentor chtěl, bylo dostat ji do auta. Slibovat jí, co ho napadne, lhát, vyhrožovat, přemlouvat ji. Cokoliv, jen ji dostat do auta.

Hlavně ji dostat do toho auta. Neřekl mu, co se bude dít dál. A to ho znepokojuje.

Co je to vůbec za holku a proč je tak důležitá?

„Kdybych to věděl, přinesl bych kuskus. Tak co se děje? Bylas taky policajtko?“

Antonie znechuceně mlaskne.

„Neřekl ti to, že ne? Nic ti neprozradil. Nejspíš tě požádal, abys mě posadil do auta, aniž bys věděl, kam jedeme. Kvůli jedné z těch jeho směšných zakázek. Ne, díky. Bez něj se mi daří mnohem líp.“

Jon gestem poukáže na prázdný pokoj a holé stěny.

„No to vidím. Sen každého z nás – spát na podlaze.“

Antonie se trochu odtáhne a přimhouří oči.

„Já na podlaze nespím. Spím v nemocnici,“ vyhrkne.

Tohle ji zabolelo, pomyslí si Jon. A když něco bolí, člověku to rozváže jazyk.

„A co ti je? Hmm, ne, tobě nic. Jde o tvého manžela, že?“

„Do toho tobě nic není.“

Najednou do sebe kousky skládačky zapadnou a Jon už se nedokáže zastavit.

„Něco mu je, je nemocný a ty chceš být s ním. To je pochopitelné. Ale vžij se do mé situace. Požádali mě, abych tě donutil nastoupit do auta. Pokud to neudělám, bude to pro mě mít nepříjemné následky.“

„To není můj problém,“ ozve se Antonie ledově. „To, co se stane s tlustým neschopným poldou, který si život podělal natolik, že ho poslali sem ke mně, není můj problém. A teď odsud vypadni. A řekni Mentorovi, ať to přestane zkoušet.“

Inspektor Gutiérrez s kamenným výrazem ve tváři o krok ustoupí. Neví, co jiného by měl té ztřeštěné ženské říct. Proklíná sám sebe, že se nechal zatáhnout do téhle věci, která se teď jevila jen jako obrovská ztráta času. Nezbyvá mu, než aby se vrátil do Bilbao, postavil se komisaři a čelil následkům své hlouposti.

„Dobře,“ řekne Jon, než se otočí a zamíří chodbou se staženým ocasem. „Ale požádal mě taky, abych ti řekl, že tentokrát je to jiné. Že tentokrát tě opravdu potřebuje.“

4

VIDEOHOVOR

Antonie Scottová vidí, jak obrovská záda inspektora Gutiérreze mizí v chodbě. Počítá kroky, pomalé a těžké, jak se vzdalují. Když dojde ke třinácti, otočí iPad.

„Můžeme pokračovat, babi.“

Na obrazovce se objeví stará žena s laskavými očima a natupírovanými vlasy. Ve vráscité tváři má víc brázd, než je na vinici v kraji Rioja. To není zbytná poznámka, jelikož stařenka zrovna dopíjí sklenku vína.

„Proč jsi mi volala? Ještě není deset hodin.“

„Volala jsem, když jsem ho slyšela jít nahoru. Chtěla jsem, abys tu byla pro případ, že by se to nějak zvrtno.“

Obě mluví anglicky. Georgina Scottová žije v Chedworthu, kousek od Gloucesteru, v malé vesničce na anglickém venkově, kde se kalendář zastavil před staletími. Vesnice jako z pohlednice. Venkovská stavení. Zdi porostlé mechem. A také vysokorychlostní internetové připojení, díky němuž si babička Scottová s Antonií dvakrát denně povídají.

„Ten muž vypadal hezky. Měl hezký hlas,“ říká stařenka, která se nemůže dočkat, až si její vnučka zase vyhodí z kopytka.

„Je to gay, babi.“

„Nesmysl, dítě. Nikdo není gay, když ho chytíš za ta správná místa. Svého času jsem jich takhle pár vyléčila.“

Antonie zakoulí očima. Babička Scottová je přesvědčená, že „politicky korektní“ znamená mluvit jako Winston Churchill.

„To je ošklivé, babi.“

„Je mi devadesát tři let, dítě,“ řekne stařena na obranu a začne si nalévat další sklenku vína.

„Mentor chce, abych se vrátila do práce.“

Proud tmavě červené tekutiny se trochu zachvěje a část se vylije na stůl. Neslýchané. Babička Scottová se stěží dokáže podepsat, aniž by se jí přitom třepala ruka, ale když přijde na nalévání vína, má pořád ruce plastického chirurga.

„Ale to přece nechceš, ne?“ říká babička. Hlasem se masuje jako nevinná ovečka, za níž se skrývá ostražitý vlk.

„Vždyť víš, že nechci,“ přizná Antonie, která se s ní už nechce hádat.

„Jistě, má drahá.“

„Jen kvůli mně je Marcos už tři roky v kómatu. Kvůli mně a téhle práci.“

„Ne, Antonie,“ odpoví babička a ztiší hlas, „kvůli tobě ne. Kvůli tomu parchantovi, co zmáčkl spoušť.“

„Kvůli tomu parchantovi, kterého jsem já nedokázala zastavit.“

„Já už jsem jen stará zapomnětlivá ženská, zlatíčko,“ říká babička a vlk ukazuje zuby, „ale zdá se mi, že když se obviňuješ z hříchu nečinnosti, myslím, že se to dá dost dobře vztáhnout i na to tvé vysedávání tam u tebe na půdě.“

Antonie chvíli mlčí. Dost dlouho na to, aby opičky v její hlavě začaly pracovat na plné obrátky a marně se snažily dostat z pasti.

„Proč mi to děláš, babi?“ protestuje.

„Protože už mě nebaví dívat se, jak tam sama hniješ. Protože máš dar, kterým plýtváš. Ale hlavně z čirého sobectví.“

„Ze sobectví? Zrovna ty?“ zvolá překvapeně Antonie. V devatenácti letech se Georgina Scottová přihlásila jako dobrovolná zdravotní sestra a sedmdesát hodin po Dni D se vyločila v Normandii, obrovská helma jí padala až do očí a v ruce svírala lepenkový kufřík plný ampulí s morfiem. Nacisté byli jen kousek od ní a ona tam neúnavně řezala nohy, šila rány a píchala léky proti bolesti.

Pro Antonii je představa babičky jako bytosti schopné sebemenšího sobectví nemyslitelná.

„Je to tak, ze sobectví. Stala se z tebe totiž strašně nudná patronka. Celý den jsi zavřená doma a v noci... to je ještě horší. Chybí mi časy, kdy jsi pracovala a mně jsi o tom vyprávěla. Už nemám moc pro co žít. Jen pro tohle,“ řekne stařena a pozvedne sklenku, „a pro tebe. A víno už mi nechutná jako dřív.“

Antonie se nevěřicně zasměje. Babička si myslí, že voda slouží jen ke dvěma věcem – ke koupání a k vaření mořských plodů. Antonie však chápe, kam tím vším míří. Od té doby, co se to stalo,

od té doby, co jsi to udělala,

se svět točí dál. Byl to svět, do něhož ona už nezapadá. Svět, v němž, jak neochotně přiznává, jsou dny nekonečnou litanií viny a nudy.

„Možná máš pravdu,“ řekne Antonie po chvíli. „Třeba mi prospěje trochu zaměstnat hlavu. Ale jen pro dnešní večer.“

Babička se znovu napije vína a blaženě se usměje. Vystříhne úsměv jako z reklamy na cukrovinky.

„Přesně tak, jen na jeden večer, dítě. Co by se mohlo pozkazit?“

5

DVĚ OTÁZKY

Jon schází ze schodů téměř stejně pomalu, jako do nich stoupal. To je nezvyklé, jelikož se jím obvykle mstí cestou dolů a využívá přitom gravitační síly, která je v jeho případě značná (ne že by byl tlustý). Ale teď, poražen tímto absurdním a klamně snadným úkolem, neví, co má dělat, a nerozhodnost zpomaluje jeho kroky.

Ve třetím patře mu zazvoní telefon. Jon se posadí na odpočívadle, aby hovor přijal. Nerad mluví za chůze, aby na něm nebyla poznat dušnost.

Číslo je neznámé, ale Jon už ví, kdo volá.

„Řekla ne,“ pronese, když hovor přijme.

Na druhém konci linky Mentor nesouhlasně zavrčí.

„To je velké zklamání, inspektore Gutiérrezi.“

„Nevím, co jste čekal. Ta ženská má o kolečko víc. Žije v prázdném bytě, bez jediného kusu nábytku. A nechá se živit svými sousedy. Proboha! A to ještě pořád vykládá něco o nemocném manželovi.“

„Její manžel je v nemocnici. Už tři roky je v kómatu. Scottová si to vyčítá. Mohla by to být páka, která ji pohne k činu, ale moc bych to nedoporučoval. Až s ní budete znovu mluvit...”

„Prosím? Poslouchejte, svou část jsem splnil a doručil jsem jí vaši zprávu. Teď je řada na vás, abyste dodržel svou část dohody.“

Mentor si dlouze, teatrálně povzdechne.

„Kdyby byla přání čokoládovými dorty, inspektore, všichni by byli tlustí. Udělejte to, jak chcete, ale potřebujeme ji okamžitě tady v autě.“

Jon se rozhodne zariskovat.

„Možná kdybyste přestal být tak tajnůstkářský a řekl mi, o co vám jde...”

Na druhém konci linky je ticho, dlouhé ticho. Teď, nebo nikdy.

„Musíte pochopit, že je to všechno důvěrné. Pokud to pošlete dál, mělo by to pro vás vážné následky.“

„Samozřejmě.“

Bingo! Navzdory všem předpokladům se pustí do vysvětlování.

„Chci, aby mi Antonie pomohla s jedním velmi složitým případem. Dovolte mi, abych vás do něj trochu zasvětil.“

Pak se Mentor rozvypráví. Mluví necelou minutu, ale to úplně stačí. Jon poslouchá, nejprve je skeptický, pak nevěří tomu, co slyší. Než se naděje, je na nohou. A proti svému dávnému zvyku začne chodit dokolečka, aniž by si to uvědomoval.

„Rozumím. Řeknete mi aspoň, pro koho pracujete?“

„To je to nejmenší. Až přijde čas, řeknu vám, co potřebujete vědět. Zatím se jen postarejte o to, abyste dostal Antonii Scottovou na adresu, kterou jsem vám právě poslal na mobil.“

Jon cítí, jak mu zařízení vibruje u ucha.

„Proč je Scottová tak důležitá? Určitě se najde šest nebo sedm dalších odborníků na kriminalistice, v oddělení behaviorální analýzy, kteří by mohli...”

„Jistě že ano,“ přeruší ho Mentor. „Ale žádný z nich není Antonie Scottová.“

„Co je sakra na té ženské tak zvláštního? Je to Clarice Starlingová a já si toho jen nevšiml?“ vyhrkne Jon, který toho už začíná mít plné zuby.

Mentor ztiší hlas. Když odpovídá, činí tak s jistým úsilím. Váhavě. Jako by se nechtěl podělit o to, co se chystá říct. A opravdu nechce.

„Inspektore Gutiérrezi... Ta ženská, jak jí říkáte, není policistka ani kriminalistka. Nikdy nedržela v ruce zbraň, nikdy nenosila odznak, a přesto zachránila desítky životů.“

„Jak?“

„Mohl bych vám to prozradit, ale nechci kazit překvapení. A proto potřebuju, abyste ji dostal do toho auta a zařídil, aby se dala do práce. Teď hned.“

Mentor zavěsí. Jon se chystá otočit a vrátit se po schodech nahoru, když na něj zavolá hlas.

„Inspektore.“

Jon nakoukne přes zábradlí. O tři patra níž na něj v pološeru mává Antonie.

Ta ženská je snad sorgin, zasraná čarodějka nebo co, pomyslí si Jon, který nešetří silnými výrazy ani v duchu, ani navenek.

Když k ní dojde, Antonie se usmívá.

„Potřebuju ti položit dvě otázky. Pokud budou tvé odpovědi správné, nechám tě, abys mě dnes večer doprovodil.“

„Cože...?“

Antonie zvedne prst. Žena Jonovi sahá sotva po hrudník, nemá víc než metr sedmdesát, a to včetně bot. Ale přesto působí impozantně.

Teď, když je blíž, vidí Jon na jejím krku rýhy. Jako silné škrábance na kůži. Staré. Pod tričkem se ztrácejí.

„První otázka. Co jsi provedl? Víím, žeš musel něco solidně podělat. Mentor si vybírá lidi, kteří už nemají na výběr. Má

absurdní teorii, že práci se mnou by si nikdo *nevybral dobrovolně*.“

„To je doopravdy absurdní teorie,“ odpoví Jon.

Sarkasmus z Antonie steče jako déšť z čerstvě koupené goretexové bundy.

S očekáváním v očích na něj pohlédne a zatáhne za popruh tašky přes rameno, která jí spočívá na hrudi. Jonovi nezbyvá než odpovědět.

„Já... podstrčil jsem pasákovi do kufru tři sta sedmdesát pět gramů heroinu.“

„To je špatně.“

„Šmejd, který mlátí jednu ze svých holek. Vždyť ji nakonec může i zabít.“

„Ale stejně je to špatně.“

„Já vím. Ale líto mi to není. Mrzí mě, že jsem se u toho nechal chytit. Byl jsem takový idiot, že jsem to řekl té prostitutce a ona mě natočila. Je z toho pořádný tyjáter. Můžu skončit ve vězení.“

Antonie přikývne.

„Nepochybně jsi v průšvihů.“

„Nepochybně jsi velice bystrá. A ta druhá otázka?“

„Jsou podobné nesrovnalosti ve tvém chování běžné? Brání ti to práci a ovlivňují tvůj úsudek?“

„Jistě, snažím se podstrčit falešné důkazy, kdykoliv mohu, lžu, mlátím svědky, podplácím soudce, jen abych dosáhl odsouzení. Jak myslíš, že jsem se stal inspektorem?“

Antonie ani nemrkne. Ale něco v Jonově tónu hlasu ji přiměje k myšlence, že význam jeho slov nemusí být úplně doslovný.

„Přeformuluju tedy otázku trochu jednodušeji: jsi dobrý policista?“

Jon urážku ignoruje. Protože ta otázka je příliš důležitá. Je pro něj v tuto chvíli vlastně vším.

„Jestli jsem dobrej polda?“

Tuhle otázku si pokládá znovu a znovu už od chvíle, kdy celá ta šlamastyka začala. A dětinská chyba, které se dopustil, mu až do této chvíle nedovolila vidět pravdu.

„Ano, jsem. Jsem zatraceně dobrej polda.“

Antonie ho bez mrknutí oka studuje. Její pohled si měří, váží, kalibruje. Jon se cítí být souzen a taky je.

„Dobře,“ uzavírá Antonie, „dnes večer tě doprovodím. A pak mi dáte pokoj.“

„Počkej chvíli. Teď mám jednu otázku já. Jak ses sem sakra dostala, aniž bych tě viděl?“

Ukáže si za záda.

„Za těmi dveřmi je výtah.“

Jon nechápavě zírá na dveře, které ho nenapadlo otevřít. *Vždyť skoro nejsou vidět. Zvlášť ne ve světle těch mizerných žárovek.* Než se vzpamatuje, musí klusat za Antonií, která už kráčí ke dveřím na ulici.

„Doufám, že to není ztráta času. Vzhledem k tomu, že to budu dělat už jen jednou, doufám, že to bude stát za to.“

„Stát za to?“

„Že to bude zajímavé.“

Jon se pro sebe ušklíbne a přemýšlí o všem, co mu Mentor řekl do telefonu. *Zajímavé*, pomyslí si.

„Ach, holka, jen aby tě z toho nekleplo.“

6

CESTA

Antonie se usměje, když vidí, jaké vozidlo na ně čeká. Má tři kola na chodníku – to jsou ty policejní výsady. Jde o obrovité Audi A8. Černá metalíza, tónovaná skla, litá kola, hodnota něco přes sto tisíc eur. Jon si na drahá auta nikdy nepotrpěl – na balení mileniálů má elektrický Prius –, ale ten úsměv poznává.

„Líbí se ti auto, které mi půjčil tvůj kámoš Mentor?“

Antonie přikývne.

Jon toho využije a zatřese klíčky jako dětským chrástítkem. Poslední, po čem teď po dlouhé cestě až z Bilbaa touží, je znovu usednout za volant, a to dokonce i v případě bouráku, jako je tenhle – musí být větší než mamčin obýváček.

„Chceš řídit?“

Antonie zavrtěla hlavou.

A to je veškerá konverzace, kterou během cesty vedou. A to ne proto, že by se inspektor Gutiérrez nesnažil, to zase prr. Několikrát se pokoušel zjistit informace maskované za

dobře míněné otázky. Antonie se však nenechá nachytat, což je neobvyklé, a omezí se na to, že si se zavřenýma očima opře hlavu o okno.

To je jako s dětmi. Jakmile je posadíte do auta, usnou, pomyslí si Jon, který se o dětech naučil všechno, co ví, ze sledování seriálu *Taková moderní rodinka*.

O dvacet minut později audi s jemným trhnutím zastaví na místě, které mu Mentor určil přes whatsapp. Antonie se na sedadle napřímí.

„Už jsme tady?“

„Skoro.“

Před nimi je bezpečnostní bariéra. Ze strážní budky vycházejí dva strážníci a obstoupí auto, z každé strany jeden. Silný paprsek LED svítlny zasáhne Jonovy tmavé kruhy pod očima i Antoniiny ospalé oči.

„Můžete tu baterku odložit, miláčkové?“ řekne Jon a vytáhne odznak z okénka.

Strážný se přiblíží. Jeho tvář je ve tmě sotva viditelná, zdůrazněná čepicí staženou až k obočí, ale Jon cítí, že je velmi nervózní. Pečlivě studuje odznak, aniž by se ho skutečně dotkl. Po několika vteřinách dává ukazováčkem svému partnerovi vědět, aby zvedl závoru.

„Můžete pokračovat.“

„Byl jste tu i před dvěma dny?“

Odmilka.

„Ne, měl jsem volno.“

Lže nebo přede mnou něco skrývá, pomyslí si Jon.

„A co váš kolega?“

„Nikdo nic neviděl. Jeďte pořád rovně na druhý kruhový objezd a pak po silnici vpravo až na konec.“

Jon raději nenaléhá a znovu nastartuje auto, neboť závora už je nahoře. Xenonové reflektory osvětlují leštěnou ocelovou ceduli s názvem místa:

LA FINCA

Od čtvrti Lavapiés je dělí šest písní a mnoho světů, jak se Jon přesvědčí, jakmile ujde pár set metrů po těchto soukromých, čistých a nedotčených ulicích.

Poslední místo na světě, kde můžete nosit růžové polo tričko, aniž byste prodávali dámské vložky.

Na začátku trasy najdou několik shluků řadových domků poblíž hlavní silnice, ale ty začnou řádnout, jak ustupují větším a dražším vilám, jejichž teplá světla se vyjímají jako ostrůvky ve tmě.

„Četla jsem o tomhle místě. Superluxusní zástavba pro milionáře, kteří si žárlivě střeží své soukromí,“ podotkne Antonie, která z tašky přes rameno vytáhne iPad a začne v něm hledat informace na internetu. „Podnikatelé, fotbalisté. Domy tu mají hodnotu až dvacet milionů eur. Prý je to nejbezpečnější místo v Evropě.“

Jon si matně vzpomíná na televizní reportáž o zástavbě La Finca. Bydlí tu dobrá polovina mužstva Realu Madrid. V reportáži toho ale nebylo moc vidět, kromě stejných dobře osvětlených umělých silnic, po kterých teď krácejí. Až na to, že v noci nabýval ráj soukromí poněkud zlověstnější podoby.

„Nevím, jestli je to tu tak bezpečné, jak se to tváří,“ říká Jon a přemýšlí o tom, co mu Mentor řekl do telefonu.

Jede pomalu, okna stažená, a snaží se pochopit smysl světa, do kterého právě vstupují. Nikde ani živáčka. Jediný hluk, který zaslechnou, je šum cvrčků na bezvadném trávníku a vánek čeřící hladinu umělého jezírka, které Jon opouští na druhém kruhovém objezdu vpravo, jak mu řekl strážný. Tam míjejí druhou bezpečnostní závoru, kterou strážný spěchá spustit, jakmile je zahlédne.

Je to jako VIP zóna uvnitř VIP komplexu, pomyslí si Jon.

V této oblasti jsou příjezdové cesty ještě víc rozestoupené. Pouliční lampy, které osvětlují chodníky, jsou řidší a zdi a brány, které omezují přístup k domům, jsou vyšší. Půl kilometru

za závorou Jon zahlédne konec ulice. Přímo před ním, uprostřed silnice, těsně před vjezdovou bránou k poslednímu z domů, stojí černé Audi A8, stejné jako to, které řídí Jon.

„Asi rád nakupuje v akci,“ prohodí Jon a zaparkuje vedle obrubníku.

Mentor se opírá o bok druhého auta a se studovanou netrpělivostí se dívá na hodinky. Má na sobě stejný oblek jako včera, i když si vyměnil košili za čistou a vyžehlenou. Nijak však nedokázal zamaskovat popelavou šed' své unavené tváře, zvýrazněnou světlem z reflektorů, ani skelný lesk ve svých panenkovských očích.

Jon vypne motor a vystoupí z auta. Antonie ho však neapodobí.

„Dobrá práce, inspektore Gutiérrezi,“ řekne Mentor, aniž by se pohnul z místa.

Jon k němu přistoupí a ukáže za sebe. Mise splněna.

„Tady je váš mazlíček. Jsme si kvit.“

„Pokud se budeme řídit literou naší dohody,“ uzná Mentor po odkašlání, „byli bychom si skutečně kvit. Ale předpokládám, že vaše profesionální zvědavost se dožaduje informace, o co tady jde, že? A ani váš šéf, ani já bychom nechtěli, aby tato zvědavost zůstala neuspokojena.“

Jon si podrážděně odfrkne. Ten bastard ho nehodlal tak snadno pustit z řetězu. Proklíná sám sebe, že byl tak hloupý.

„Tvrdil jste mi, že ji stačí dostat do auta. Jsem první ze všech vámi vydíraných lidí, kdo nenarazil do zdi, kterou ta ženská postavila.“

„A proto vás nemůžu nechat jít jen tak, inspektore,“ vysvětluje Mentor a klade důraz na každou slabiku, jako by důvod změny podmínek jejich dohody byl stejně urážlivě zřejmý jako pupínek na špičce jeho nosu.

„Slíbila mi, že dnes večer to s vámi zkusí a hned pak půjde domů. Po dnešním večeru už vám ale nebudu moc platný.“

Mentor pokrčí rameny.

„Mám takové tušení, že až Scottová uvidí, co je uvnitř, bude chtít pokračovat. A já potřebuju, abyste na ni mezitím dohlédli. Ona sama v tomhle ohledu příliš nevyniká.“

„To mi nemusíte říkat.“

„Takže jsme dohodnutí.“

Jonovi trvá několik okamžiků, než odpoví. V hrdle ho páli žluč, ale to, že ho Mentor podvedl, bylo to nejmenší, co mohl čekat. Z těch několika věcí, které ho otec před svým odchodem naučil, si nejlépe pamatoval tuhle, kterou vždycky opomíjel: „Když se dohoda zdá příliš dobrá, než aby byla pravdivá, domysli si zbytek“.

Ani on nemá moc na výběr. Neví, co tenhle elegantní, tajemný mužiček udělal, aby Desiino video zmizelo z očí veřejnosti, ale tuší, že ať už je to cokoliv, mohl by své kouzlo zrušit lusknutím prstů. No nic, do prdele s kariérou a do prdele s mátiným *kokotxas*.

A v jednom má Mentor pravdu. Inspektor Gutiérrez v tuto chvíli potřebuje vědět, v čem spočívá celá záhada.

„Co nadělám, držíte mě pod krkem,“ vzdává se Jon.

„Jsem rád, že si to uvědomujete.“

Jon se otočí k autu, ve kterém stále čeká Antonie.

„Proč nevystoupí?“

Mentor chytne Jona za loket a táhne ho dál od audi.

„Teď se na ni nedívejte. Připravuje se. Tohle pro ni není nikterak snadné.“

7

CVIČENÍ

Antonie je sama v autě a těžce oddechuje. Čas, který během cesty strávila se zavřenýma očima, ji sotva uklidnil. Vyzkoušela několik svých nejlepších triků, mimo jiné:

- spočítat množství otáček, které kola vozu během cesty udělala (asi 7 300)
- odříkávat v opačném pořadí seznam gótských králů (dvakrát se zasekla u Gesalicha, protože Jon nepřestával mluvit)
- vytyčit nejkratší trasu mezi svým domovem a parkem Retiro, aniž by musela projet ulicemi začínajícími na samohlásku (při zácpě o 11 minut déle).

Nic moc dobrého to nepřineslo. Srdce jí stejně buší jako o závod, dech se jí tají. Teď, když už Jon není po jejím boku, se jí zmocňuje panika. Nebo možná – či spíše určitě – je to tak, že panice dovolí nastoupit jen tehdy, když kolem není nikdo, kdo by ji mohl soudit.

Po celé té době, kdy utíkala před tím, čím je a co dokáže, ji konečně dostihla realita. Antonie má černý pásek ve lhaní sama sobě, ale i ona je schopná uznat, že stejně tak, jako se bojí vystoupit z auta, zároveň silně touží vrátit se ke staré hře.

I když to není dobrý nápad.

I když si přísahala, že se nevrátí, kvůli všemu tomu zlu, co způsobila muži, jehož miluje.

I když ji olověná tíha v žaludku prosí, aby přesedla na sedadlo řidiče, zařadila rychlost, sešlápla pedál a vystoupila z té zlaté klece. Zatřesení hřívou, skřípění pneumatik.

I když tím zklame babičku Scottovou.

Pak se podívá z okénka a s jistým překvapením se zadívá na hladinu umělého jezera.

Mångata.

Švédsky to znamená odraz měsíce ve vodě, který připomíná cestu.

Antonie měla – *mám, mám, mám*, opakuje si pro sebe tak hlasitě, že ji skoro slyšíme – s Marcosem jednu společnou hru: najít nemožná slova, slova, která odrážejí krásné a nepřeložitelné pocity, slova, která k vysvětlení ve španělštině vyžadují celý odstavec. Když jeden z nich nějaké slovo najde, nabídne ho druhému jako poklad. A právě teď – s poryvem větru a průtrží mračen – se jí před očima zhmotnilo jedno z jejich oblíbených, stříbřitá čára, rozechvělá a nedokonalá.

Mångata.

Znamení z vesmíru jako každé jiné, jež znamená to, co Antonie chce, aby znamenalo. Proto nám vesmír posílá znamení, abychom s nimi mohli naložit, jak se nám zlíbí.

Tíha na její hrudi polevuje, dech se zpomaluje. Opice v hlavě vřeští o něco tišeji. V tom je krása jistot, byť jsou dočasné. Živí nás určitou úlevou.

Antonie vydechne vzduch, který zadržovala, a otevře dveře auta.

MÍSTO ČINU

Cestu k domu osvětlují reflektory zasazené do obrovských vápencových dlaždic. Jak se blíží, Jonovi teprve dochází, jak obrovské sídlo to je, a nemá pochyb o tom, že když Antonie říkala, že některé nemovitosti v urbanizaci La Finca mají hodnotu přes dvacet milionů eur, měla na mysli právě jednu z nich. Všechna světla jsou rozsvícená, jak ta, která zlatavě zbarvují bílou fasádu, tak ta v pokojích. Bazén, částečně viditelný od hlavního vchodu, je dlouhý nejméně deset metrů. Jeho vnější strana, z níž je výhled na umělé jezero, je ze silného skla. Jon tuší, že při pohledu z domu za denního světla musí obě vodní plochy budit iluzi, že jsou jedna a tatáž.

„Pojďme zadem,“ zavelí Mentor.

S Antonií se ani nepozdravili. Žena ho pouze následovala.

Až k bazénu obklopuje dům cestička ze stejného kamene, jaký byl použit na cestu a fasádu. Když zahrnou za roh, objeví se před nimi venkovní jídelna, designové židle pod černou ocelovou pergolou. Dřevěná podlaha spojuje prostor bazénu s jídelnou a sahá až k obřím skleněným dveřím obývacího

pokoje, které jsou otevřené. Interiér je skrytý před zvědavými pohledy tlustými zataženými závěsy.

Na jedné ze židlí v jídelně čeká vysoká žena, oblečená do klasické bílé kombinézy kriminální policie. V jedné ruce třímá cigaretu a v druhé mobilní telefon.

„Nakonec vás to zabije, doktorko,“ pozdraví ji Mentor.

Žena zamumlá něco nesrozumitelného, aniž by vzhlédla od telefonu, a znovu potáhne z cigarety.

Mentor nesouhlasně mlaskne a otočí se k Antonii, která se na něj s očekáváním dívá a přenáší váhu těla z jedné nohy na druhou jako běžec na startovní čáře. Mentor se k ní trochu nakloní, až se jeho rty téměř dotknou jejího pravého ucha, a řekne jí:

„Jak zní tlesknutí jedné ruky?“

Antonie neodpoví, jen udělá krok do osvětlené místnosti.

Co to sakra mělo být? pomyslí si Jon.

Jde za ní, ale Mentor mu položí ruku na hrud'

„Ještě jedna věc. Než vejdete dovnitř, chci vás upozornit, že to, co uvidíte, toto vyšetřování, samotná moje existence nebo existence paní Scottové jsou přísně důvěrné. Uvidíte a uslyšíte věci, které vám budou připadat divné, se kterými nebudete souhlasit. Budete dobrým vojákem?“

„Nikdy jsem neměl rád, když si mě někdo vodí jako loutku,“ odpoví Jon a snaží se postoupit vpřed.

Mentor je silný – mnohem silnější, než pod svým drahým oblekem vypadá –, ale Jonově fyzické nesmírnosti se nevyrovná a neochotně spustí paži. Vráska, kterou zanechá na náprsence inspektora Gutiérreze, ještě o něco zvýší už tak značnou chuť ho praštit, kterou v sobě Jon hromadí už dva dny.

„Nedožente mě k tomu, abych vás musel nutit,“ naléhá Mentor. „Zase tolik po vás nechci. Jen abyste byl zticha a hrál s námi.“

Oba muži si znovu změří síly, nyní očima. Váhy se nakloní na druhou stranu. Jon musí hlasitě polknout a potlačit vztek.

Přijde čas, kdy vybuchne, ale teď ještě není ten pravý okamžik.

„Ještě chvíli to hrát můžu,“ říkají jeho ústa, ačkoliv jeho oči vysílají úplně jiný příslib.

Mentor se spokojí s průměřím a ustoupí stranou.

Venku je teplá noc. Uvnitř je mrazivá zima. *Někdo nastavil termostat na mrazicí režim*, cítí Jon, když odhrnuje závěsy.

Když vejde do obývacího pokoje, dvě skutečnosti, o nichž si myslel, že je dobře zná, se otřesou.

Pro začátek si myslel, že něco ví o luxusu, byť jen vzdáleně. Jeho matka je učitelka na základní škole, taková ta, pro kterou je práce posláním, a má jen tolik peněz, aby s nimi jen tak tak vystačila spolu s tím málem, co jí zanechal Jonův otec, když odešel s jinou ženou. Ale máti měla přátele, kteří je čas od času pozvali, několik v Bilbao, několik dalších v Álavě. Dvojitá příjmení, pozemky, auta. Ručně krájená šunka Joselito na svačinu, víno značky Vega Sicilia po většinu večerů a občasný nedělní hon, vše jen lepší společnost. Po návštěvě se pak člověk vracel do svého bytu na druhé straně řeky Nervión a usínal v domnění, že se dotkl nebe.

A po letech najednou vejdete do onoho pokoje a uvědomíte si, že jste neměli ani to nejmenší tušení, jakou barvu to nebe vlastně má.

Ten prostor je nedozírný, i když architekt vynaložil velké úsilí, aby ho přizpůsobil lidskému měřítku. Nezměrně vysoké stropy v horním patře, čtyřmetrová okna. Na jedné straně jídelna s krbem, v pozadí stěna oddělující ji od vstupní haly s jezírkem a vším ostatním. Vkusně zavěšené obrazy. Jon poznává jeden od Rothka a dva od Miróa. Snaží se poznat i další, to jméno má na jazyku, je si jistý, že je to nějaký Holanďan. Nakonec to vzdá a omezí se jen na mrzký odhad: obrazy nacházející se jen v obývacím pokoji stojí nepochybně desetkrát víc než celý dům.

Nikdo, kdo tu žije, nemůže mít sebemenší kontakt s realitou, ani nejvzdálenější představu o tom, co je to být člověkem. Ta myšlenka mu vtrhne do hlavy a zase se vypaří, stejně prchavě jako přišla, a zanechá za sebou lehké zmatení.

Na druhém konci je obývací pokoj a v něm osmdesátipalcová televize, tak tenká, že vypadá, jako by byla namalovaná na zdi. Hladké, tvrdé kožené pohovky a v rohu něco, co už po druhé otřese Jonovým přesvědčením.

Policisté jsou trochu jako psi: jeden rok se v jejich duši rovná sedmi.

Po víc než dvaceti letech ve službě zažil Jon spoustu mrtvých. Feťák podřezaný v uličce, kluk, který skočil z mostu Miraflores, dva staříci ubodaní k smrti svými mladistvými sousedy. Když už toho člověk viděl tolik, uvědomí si, že všechny konce se opakují. Slábnoucí úder srdce, řinčení skla a nakonec samota. Člověka to obrní, myslí si, že už ho nic nepřekvapí a nezasáhne.

A pak se podíváš na mrtvého teenagera na pohovce a pochopíš svůj obrovský omyl.

„No do prdele,“ ujede Jonovi.

Klukovi není víc jak šestnáct nebo sedmnáct let. Je oblečený do bílé košile a kalhot, téměř k nerozeznání od barvy kůže na pohovce i své vlastní, kdysi opálené, ale nyní bledé, téměř průhledné. Neskutečně hubené tělo opustil veškerý náznak života, přesto tam stále sedí, zcela rovně, jednu nohu zkříženou přes druhou, pravou ruku má položenou na koleni, v levé drží sklenici na víno naplněnou až po okraj hustou, načernalou tekutinou. Nemá boty ani ponožky a bosé nohy mají azurový odstín, stejný jako rty. Oči má otevřené a bělmo má nažloutlou barvu.

Otevřená ústa v parodii na úsměv působí ze všeho nejvíc obscénně. Ze spodního rtu sklouzne sraženina krve a zachytí se v dolíku na bradě.

Jon zadržuje prvotní, nemilosrdné dávení, dožadující se vyločení večere, kterou nesnědl. Se směsicí vzteku a soucitu

sevrě pěsti, aby udržel obsah žaludku uvnitř a profesionální vzezření navenek.

Když se konečně uklidní, pohlédne na Antonii, která, dřepíc vedle mrtvoly, studuje obličej oběti, a neunikne mu, že jsou jejich tváře tak blízko u sebe, že to vypadá, jako by se chtěly políbit.

„Scottová,“ ozve se Mentor tiše. „Řekni nám, co vidíš.“

Jon ho neslyšel vstoupit, ale tajemná postava je jen několik kroků za jeho zády. Jeho hlas má dvojí účinek: Jona uklidní a Antonii vrátí do reálného světa. Nebo aspoň ke komunikaci s nimi, ať už je žena myšlenkami kdekoliv.

„Žádné známky násilí,“ řekne natolik tiše, že se Jon musí naklonit blíž, aby ji slyšel. „Žádná povrchová zranění, žádné známky obrany na rukou nebo pažích.“

Znovu se odmlčí, jako by ji stálo fyzické úsilí pokračovat v řeči.

„Příčina smrti?“ vede ji Mentor.

Antonie vytáhne z tašky přes rameno pár nitrilových rukavic, nasadí si je a stiskne mrtvole palec.

„Hypovolemický šok nebo hypoxémie, případně obojí. Jeho ledviny musely selhat ve stejnou dobu, kdy srdce nemělo co pumpovat do zbytku těla. Pomalá a bolestivá smrt. Velmi malá cyanóza, pouze rty a prsty na nohou. Musel být pod sedativy a ležet, jinak by se projevila i na rukou. Bolest hlavy a nevolnost by ho přiměly k tomu, aby se předklonil a zkroutil. Na kůži by měl stopy po vlastních prstech.“

„A v řeči běžných lidí?“ ptá se Jon.

„Vykrvácel,“ řekne někdo za Jonovými zády.

9

SYN

„Představuji vám doktorku Aguadovou, naši soudní lékařku. Pracuje na místě činu od včerejšího odpoledne,“ říká Mentor.

Žena čekající venku se k nim přidala, i když teď si sundala plastovou čepici, čímž odhalila dlouhé blond vlasy stažené do culíku. Musí jí být něco přes čtyřicet. Dlouhé řasy, vybledlý make-up, piercing v nose, unavený úsměv na rtech, v očích rošťácká sklíčenost. Nepodá mu ruku a Jon jí za to v duchu poděkuje. Ruce soudních lékařů mu nahánějí husí kůže.

„Vykrvácel? Jak? Bodná rána, výstřel?“

„Vrah mu zavedl kanylu do krční tepny a prostě ho vysál,“ odpoví lékařka.

„Udělal to velmi pomalu,“ dodá Antonie spíše pro sebe. „Dal si na tom záležet.“

Extrémní pohublost mrtvoly rázem dávala smysl. Lidské tělo má čtyři až pět litrů krve. Bez všech těchto tekutin byla výsledkem prázdná schránka, která se právě nacházela před nimi. Jona Gutiérreze zaplaví vlna soucitů, když si představí chlapcovy poslední chvíle.

„Říkala jsi že neměl žádná obranná zranění. Jak se vrahovi podařilo udělat to všechno v klidu?“ ptá se.

„Odebrala jsem vzorky sliznic a jsou tam stopy benzodiazepinů. To je vše, co vám mohu v tuto chvíli říct, aniž bych provedla pitvu.“

„To už jsme probírali, Aguadová. Nemáme povolení od rodiny, tak na tom netrvejte,“ upozorní ji Mentor.

Jon ničemu nerozumí. Když spolu mluvili po telefonu na schodech Antoniina domu, Mentor mu řekl, že se stala neuvěřitelná vražda, že vrah se dostal na místo s mimořádným zabezpečením a že odešel, aniž by po sobě zanechal jakékoliv stopy. Ale takovou záležitost Jon nečekal.

O pitvě v případě násilného trestného činu nerozhodují příbuzní, ale vyšetřující soudce. Ten mimochodem velice nápadně na místě činu chybí. Vůbec všechno na tomto vyšetřování je špatně, neřídí se to žádným protokolem, nedodržuje to trestní řád ani stanovená pravidla. Jediná soudní lékařka? Žádné podpůrné jednotky, žádní další inspektoři – samozřejmě kromě něj? Co to mohlo způsobit...?

Jon se zarazí. Prozatím si totiž nepoložil jednu zásadní otázku.

„Kdo je obětí?“

Doktorka Aguadová na chvíli odejde a vrátí se se spisem. V něm je obrázek vysokého, hubeného chlapce s kudrnatými vlasy a smutnými očima. Je na pláži a netečně pózuje, jak se na jeho věk a stav sluší. Nesmrtelný, nezranitelný, bez starostí. *Fotka musí pocházet z téhož léta*, usoudí Jon. Bože, jak on nesnáší fotky z doby před smrtí. Nesnáší, když musí porovnávat neporušenou lidskou bytost na nich, nevšímavou k osudu, jenž se k ní řítí s rozeklanými čelistmi, s troskami, které po ní zůstaly.

Chlapec drží za ruku asi osmiletou nebo devítiletou dívku, jež třímá v ruce plastový míč a věnuje fotoaparátu bezzubý úsměv.